

„Тази цѣлата страна е *родното ни мѣсто*,
родното ни огнище, каза учителътъ ни. Вие сте
го виждали лѣтъ и есенъ, виждате го и сега въ
начало на пролѣтъта и то е тъй мило и красиво!
Видѣхте го и прѣзъ зимата, когато всичко на-
около: рѣтлини и поляни, дървеса и скали, бѣ
покрито съ дебелъ снѣгъ; когато всичко живо
се бѣ скрило и прѣдало на непробуденъ сънъ.
Красивата ни родина омайва всички ни и не мо-
жемъ да не се провикнемъ: „Колко е хубаво
тукъ!“ А и думитѣ на поета веднага прогърмяватъ:

„По райскитѣ долини
Плутувамъ хвърковатъ
Навредъ картини чудни
И Божя благодать.
Обичамъ те, обичамъ
О, родино свѣта,

. “

На връщане слѣзохме полека и се опѣтихме
за нашето родно село, за *милата ни татковина*.
Нея ние поздравихме съ пѣсенъта:

„Хубава си татковино —
Име сладко земя рай;
Сърдце младо и невинно
За тебъ трепка, та играй

Мили ми сж планинитѣ
И на сѣверъ и на югъ;
Драги ми сж равнинитѣ,
Набръздени съ наши плугъ

На уста ми сладка дума
Ще да бжде този кѣтъ,
Дѣто Дунавъ, Вардаръ, Струма
И Марица си текатъ.

Доръ на небе ясно слънце,
Доръ на очи свѣтъ животъ,
Ще обичамъ азъ отъ сърдце
Тазъ земя и тозъ народъ.“